

Korič:

Jezusov zvonček.

(Irma Golling, 1915—1924.)

Irma je bila profesorjeva hčerka in se je v hudih časih rodila; leta 1915. je bila vojska, ki je žrla ljudi in kruh, doma so pa otroci prosili: »Mama, kruha, kruha!« — kruha pa ni bilo nikjer. Tako je rastle Irma v pomanjkanju, kakor spomladi zvonček med snegom in ledom. Oče je bil na italijanskem bojišču, družina se je pa preselila iz velikega mesta Dunaja v Celje. Kar pride oče

nekoč domov, nihče ga ni pričakoval, starejši otroci so bili vsi iz sebe od veselja, Irma pa očeta ni spoznala. Plaha in v zadregi je stala v kotu in v strahu gledala velikega moža. Oče je mislil, da je Irma trmasta, in jo je udaril. Od takrat se je zelo bala očeta in se je pred njim skrivala. Dostikrat ni smela jesti pri mizi; dobila je košček kruha, ki ga je jedla v kakem kotu, in nihče ji ni smel dati kaj več. Mati je vedela, koliko Irma trpi. Zares je bila zvonček, ki raste med slano in snegom.

Vendar je sijalo solnce v Irmino srce — Jezus v tabernaklju. Mati jo je večkrat vzela s seboj v cerkev in ji pokazala tabernakelj: »Vidiš, tam za zlatimi vratci je Jezus.« Štiri leta je Irma takrat imela in je lepo sklepalala ročice v klopi. »Mama,« je rekla, ko sta bili zunaj, »vedno sem gledala v vratca, pa Jezusa ni bilo.« Mati ji je vse lepo razložila, kako je Jezus v sveti hostiji.

Kmalu so se preselili in Irma je prišla v otroški vrtec, ki so ga vodile šolske sestre. Tam je bilo Irmi lepo in dobro. V samostanu je bil star hlapec, bolan in nadležen, ki se je rad solnčil na toplem solncu.

Drugi otroci ga niso marali, Irma pa je hodila k njemu in mu božala žuljave roke: »Pavel je revček. Zmerom je bolan. Je hudo, Pavel?« Pobožala ga je po razoranem obrazu: »Pavel, pri Bogu boš prav lep angel. Rožic ti prinesem, da boš vesel.« Pavel je večkrat rekel: »Ta otrok je angel, pa zares. Ljudje niso tako dobri.«

Irma je rada imela vse, kar je bilo lepo. Hvalili so njene lepe oči, pa Irma ni bila prevzetna. Kar vprašala je sestro: »Ima Bog rad, če ima kdo lepe oči?« — »Bog gleda na srce,« ji pove sestra. — »Bom pa zdaj posebno pazila, da bom imela lepo srce.« Gresta s sestro mimo lepe hiše.

»Sestra, bi stanovala v tej hiši?« jo vpraša Irma.

»Ne, samo v samostanu hočem biti.«

»Jaz tudi. Samo tam sem rada, kjer Bog prebiva.«

Ko je bila Irma stara šest let, je šla z materjo k bolnemu dedu, ki Irme še ni videl. Kmalu sta bila prijatelja, saj Irma skoraj nikoli ni šla od njegove postelje. Pogovarjala se je z njim, kazala svoje punčke in igrače, in ko so deda prevideli, je altarček lepo okrasila s cveticami. Čez nekaj tednov je ded umrl z besedami: »Jezus, Marija!« »Dedek je zdaj gotovo v nebesih,« pravi Irma in boža dedove bele roke. »Se ne bojiš, Irma?« jo vpraša mati. »Zakaj? Saj je dedek v nebesih,« ji odgovori nedolžno.

Ko je znala Irma že čitati, ji pride pod roke podobica »Jezus na križu«. Prav počasi je črkovala besede pod podobo: »K-r-i-ž j-e m-o-j-a l-j-u-b-e-z-e-n.« Pa je čitala dvakrat, trikrat, nazadnje pa rekla: »Mama, ta na križu je Jezus.«

»Seveda je.«

»Je moja ljubezen! — Se pravi, da ga imam rada?«

»Čisto prav, Irma.«

»Mama, to je lepo, to se mi pa dopade.« Še svojim punčkam je pripovedovala o Jezusu »Križ je moja ljubezen.«

Irma, zvonček, ki hrepeni po solncu? Kdo je bil solnce? Sveta hostija v tabernaklju. Tako je Irma goreče in prisrčno ljubila Jezusa, pa je vendar morala čakati do tretjega razreda. »Mama, pride Jezus rad

v moje srce?» je večkrat spraševala. »Kaj moram storiti, da me bo rad imel?«

»Jezus je zelo vesel, če najde čisto srce, ki ga ljubi. Da te bo imel rad, moraš moliti in vse iz ljubezni do njega storiti.«

Na dan pred svetim obhajilom se je lepo spovedala in prosila za odpuščanje vse, ki so bili v družini. Ponoči ni mogla spati. Sredi noči jo je mati dobila, ko je na postelji klečala in roke sklepalala.

Med prvoobhajanci je bila tudi deklica, s katero ni marala iti nobena, vse se ji je umikalo. Irma pa jo lepo prime za roko in pravi: »Pojdi z menoj!« Kar rdečica je zaplala deklici v licih in hvaležnost ji je sijala iz oči.

Kaj sta se z Jezusom pogovarjala po svetem obhajilu, ne vemo in tudi ne, za kaj vse ga je prosila. Le to vemo, da je tisti dan oče bridko jokal in sklenil, da gre tudi on k sv. obhajilu, ko že dvajset let ni bil.

V avgustu zgrabi Irmo angina. Le s težavo si opomore nekoliko, vedno je bledela in trpela, vendar da bi bilo tako hudo, ni nihče mislil. Prišla jih je obiskat sorodnica, ki je igrala na klavir, Irma se je pa vrtela. Še mati ji pravi: »Irma, zaplešiva midve!« Irma se parkrat zavrti, kar stisne z obema rokama za srce in pade na zofo. Drugi dan začne krvaveti iz nosa in zdravnik pove »vnetje srca in ni rešitve!« Irma je zelo bolelo, pa vendar je bila vedra, mirna in vdana. »Iz ljubezni do Jezusa!« si je večkrat rekla, pa naj je počivala ali trpela.

Mati je šla vsak dan k sv. maši in sv. obhajilu. »Mama, imaš zopet Jezusa? — Ko vstanem, ga tudi jaz prejmem,« ji reče Irma. »Saj pride Jezus k tebi, četudi ne moreš hoditi,« pravi mama. »O mama, pošlji mi Jezusa!«

20. oktobra 1924 so bili vsi zbrani okrog Irme, ki je hitro sahnela. Bratje jo prosijo za odpuščanje.

Odpuščam vsem in vse in vse lepo pozdravljam.«

»Irma, prosi za pas,« prosi mati.

»Kolikor le morem.«

»Irma, česa si bila najbolj vesela v življenju?« jo vpraša oče.

»Svetega obhajila!«

»Irma, bi še enkrat rada Jezusa prejela?« vpraša mati.

»O, prosim, prosim!« sklene Irma roke. Duhovnik pride in zadnjikrat je Jezus prišel v čisto Irmino srce. Čez nekaj časa razprostre Irma roke in Jezusov zvonček pobesi glavico in onemi.

Janez Pucelj:

Otrok se jezi.

(Nem. nar.)

*Kolo se pri mlinu vrti:
ropotaj, ropotaj, ropotaj!
Naš Jožek se kislo drži,
ko bi le sam vedel zakaj.*

*Naš Jožek je majhen otrok,
a misli, da že mož je visok,
pa se brž razjezi,
pa se brž razsrdi —*

*tako tudi majhen piskerc
kaj naglo skipi.*

